

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **MouseHouse, s.r.o.**, IČO 639 80 151
sídlem Koperníkova 1490/11, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015 č. j. 9872/15/5200-20442-711315

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 30. 3. 2015 č. j. 9872/15/5200-20442-711315 (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým Odvolací finanční ředitelství zamítlo její odvolání a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 2 (dále jen „*správce daně*“) ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4612568/13/2002-24904-109126, ze dne 23. 8. 2013 č. j. 4614231/13/2002-24904-109126, ze dne 26. 8. 2013 č.

j. 4614342/13/2002-24904-109126, ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4614394/13/2002-24904-109126, ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4614576/13/2002-24904-109126, ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4614633/13/2002-24904-109126, ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4614709/13/2002-24904-109126, ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4615025/13/2002-24904-109126, ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4615132/13/2002-24904-109126 a ze dne 26. 8. 2013 č. j. 4615192/13/2002-24904-109126 (dále jen „*dodatečné platební výměry*“). Dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „*DPH*“) za zdaňovací období červen, srpen, září, říjen, listopad a prosinec roku 2010 a období duben, květen, červen a srpen roku 2011 a zároveň jí byla uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně.

2. Žalobkyně objednala u společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., se sídlem Bělohorská 649/192, 169 00 Praha 6-Břevnov, IČO 28934393 (dále jen „*společnost Viasat*“) zajištění propagace na několika golfových turnajích, které tato společnost pořádala, a dále vysílání reklamních spotů na LCD obrazovce umístěné na Václavském náměstí v Praze. Uvedené služby byly žalobkyni poskytnuty v průběhu let 2010 a 2011.
3. Společnost Viasat byla od 29. 7. 2009 registrována k DPH. Její registrace však byla v rámci obnovy řízení zrušena dne 1. 10. 2011, a to od počátku a bez náhrady. Finanční úřad pro Prahu 6 totiž dospěl k závěru, že listiny, na jejichž základě byla registrace provedena, nepodepsala oprávněná osoba. Vycházel přitom z tvrzení p. J. N., tehdejšího jednatele společnosti Viasat (který byl rozsudkem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 28. 3. 2012 č. j. 0 Nc 733/2011 – 55 omezen ve způsobilosti k právním úkonům týkajícím se nakládání s majetkem, jehož cena přesahuje částku 1 000 Kč), že tyto ani žádné jiné listiny nepodepsal. Finanční úřad pro Prahu 6 ze stejného důvodu nepřihlížel k podaným přiznáním k DPH za období srpen 2010 až září 2011, daň tedy ani nebyla odvedena.
4. Dne 18. 4. 2012 zahájil správce daně u žalobkyně na základě informací postoupených od Finančního úřadu pro Prahu 6 daňovou kontrolu. Ve zprávě o daňové kontrole č. j. 4016993/13/2002-05403-104968 konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že došlo k přijetí plnění reklamních služeb od společnosti Viasat, neboť za tuto společnost nejednala oprávněná osoba, a doklady vystavené jménem této společnosti nebyly daňovými doklady ve smyslu ust. § 28 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o DPH*“). S tímto odůvodněním správce daně doměřil žalobkyni dodatečnými platebními výměry DPH v celkové výši 440 000 Kč a uložil jí povinnost uhradit penále ve výši 88 000 Kč.
5. Na základě přezkoumání dosavadního řízení a provedení nových důkazů dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k jinému právnímu závěru než správce daně, a to v tom smyslu, že přijetí zdanitelného plnění od společnosti Viasat bylo prokázáno, avšak předmětné obchodní transakce byly zasaženy podvodem, přičemž žalobkyně o tomto podvodném jednání mohla a měla vědět. V napadeném rozhodnutí žalovaný popisuje okolnosti prokazující, že u společnosti Viasat došlo k podvodnému jednání, a poté vyjmenovává skutečnosti, ze kterých dovodil, že žalobkyně o podvodném jednání mohla a měla vědět. Mezi tato tzv. objektivní kritéria žalovaný řadí zejména fakt, že se žalobkyně v jednání se společností Viasat spoléhala výhradně na jejího zaměstnance pana P. (se kterým se jednatel žalobkyně osobně znal, neboť pan P. byl dříve zaměstnancem žalobkyně) a s jediným jednatelem společnosti Viasat panem N. se nikdy nesetkala a ani se jinak nezajímala o vnitřní poměry této společnosti, ať už z veřejně dostupných údajů v obchodním rejstříku či prostřednictvím pana P.. Společnost Viasat byla přitom pro žalobkyni neznámým subjektem, na trhu krátce působícím. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvádí, že ve

vztahu ke golfovým turnajům byla na jedné straně žalobkyně odběratelem od společnosti Viasat a zároveň dodavatelem části propagačních předmětů na tyto turnaje byla společnost F & E Communications, s.r.o., IČO 28379403, jejímž jednatelem je p. L. H., tedy jednatel žalobkyně. Dále podle daňových přiznání žalobkyně tvořila zdanitelná plnění od společnosti Viasat třetinu až polovinu a v některých zdaňovacích obdobích i veškerá zdanitelná plnění přijatá žalobkyní. Rovněž jsou zpochybňována některá smluvní ujednání a podmínky obchodní transakce mezi žalobkyní a společností Viasat.

Žalobní body

6. Svou žalobou se žalobkyně domáhá, aby Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) zrušil napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí a uložil mu povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení. Námitky, které se obsáhlou žalobou vzájemně prolínají, lze shrnout do následujících žalobních bodů:
7. *Zaprvé.* Žalobkyně namítá, že správce daně ani žalovaný neprokázali, že se společnost Viasat dopustila daňového podvodu a jakým mechanismem. Skutečnosti uvedené v bodě 41 až 47 napadeného rozhodnutí podle žalobkyně nevedou k závěru, že plnění přijatá od společnosti Viasat byla zasažena podvodem, nýbrž z této pasáže odůvodnění pouze vyplývá, že bývalý jednatel společnosti Viasat pan J. N. má určité psychické a intelektové problémy, pro něž nebyl schopen společnost Viasat skutečně řídit, a že společnost Viasat pravděpodobně řídil JUDr. V. U., vybavený od p. N. univerzální plnou mocí. Uvedené skutečnosti mohou podle názoru žalobkyně vyvolat určitá podezření, nelze z nich však bez dalšího dovodit, že jde o případ daňového podvodu. V daňovém řízení nebylo zjišťováno, zda daňová povinnost přiznaná společností Viasat nebyla správná, tedy prosta podvodu, neboť řízení s touto společností probíhalo procesně vadně, ale k věcnému řešení věci vůbec nedošlo. Společnost Viasat přiznala za dotčená zdaňovací období značná uskutečněná zdanitelná plnění, ale proti nim vykázala velké vstupy, jejichž neoprávněnost nebyla prokazována, neboť příslušný správce daně podaná daňová přiznání odmítl z formálních důvodů (zpochybnil pravost podpisu p. N. na základě jeho tvrzení, že daňová přiznání nepodepsal). Následně byly zrušeny platební výměry, aniž by byla nově vyměřena daň. Podle žalobkyně tedy žalovaný ani neprokazoval, že si společnost Viasat skutečně neoprávněně snižovala daňovou povinnost a dopustila se daňového podvodu, což je nezbytné pro vytvoření konstrukce o účasti na daňovém podvodu žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně také namítá, že neexistuje žádný důkaz o tom, že p. N. přihlášku k registraci (a jiné písemnosti) nepodepsal, zrušení registrace k DPH společnosti Viasat tedy bylo nezákonné.
8. *Zadruhé.* Žalobkyně zpochybňuje způsob, jakým žalovaný hodnotil osobu p. J. N. P. N. je popisován jako typický nesvéprávný „bílý kůň“, žalovaný však do svého hodnocení nezahrnul např. to, že se p. N. vyučil a při zakládání společnosti Viasat nevzbudil pochybnosti o své způsobilosti k právním úkonům v několika notářích a zaměstnancích banky. P. N. tak nemohl být „nesvéprávný od pohledu“. Proto jsou podle názoru žalobkyně nepodložené závěry žalovaného o nepravdivosti tvrzení svědka P., že z jeho letmého společenského setkání s p. N. nevyplývaly žádné alarmující závěry ohledně řízení společnosti. Dále žalobkyně spatřuje rozpornost v přístupu žalovaného, kdy na jedné straně považuje p. N. za člověka trpícího mentální retardací a na straně druhé pokládá jeho svědeckou výpověď (resp. některé její části) za věrohodný podklad rozhodnutí, opakovaně

z ní cituje a činí závěry. Žalobkyně také namítá, že ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že při hodnocení svědecké výpovědi zohlednil osobu a psychický stav p. N., popis procesu hodnocení, tedy jakými úvahami se ubíralo a s jakým závěrem, v napadeném rozhodnutí chybí.

9. *Zatřetí.* Žalobkyně má za to, že žalovaný neunesl důkazní břemeno v otázce, zda žalobkyně mohla a měla vědět, že zdanitelná plnění poskytnutá společností Viasat jsou zasažena podvodem. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 23. 4. 2014 č. j. 1 Aps 18/2013-52 a podrobně se vyjadřuje k jednotlivým bodům napadeného rozhodnutí s cílem vyvrátit objektivní kritéria, z nichž žalovaný dovodil, že se žalobkyně účastnila daňového podvodu:
10. Žalobkyně oponuje tvrzení žalovaného, že se nechovala obezřetně, když si z obchodního rejstříku nezjistila, že jediným jednatelem je p. N., a neověřila jeho podpisový vzor ve sbírce listin, z čehož by vyplynuly důvodné pochybnosti o pravosti jeho podpisů na příslušných listinách. Žalobkyni není zřejmé, z čeho žalovaný usuzuje, že jí nebylo známo, že jediným jednatelem společnosti Viasat je p. N. Dokumenty jím podepsané akceptovala jako podepsané jednatelem a s žádnou jinou osobou jako s jednatelem nejednala. Podpis p. N. na podpisovém vzoru je podle žalobkyně velmi podobný podpisům na dokumentech, které od společnosti Viasat obdržela, žádné důvodné pochybnosti o jejich pravosti tedy neměla. Jediný rozdíl tkví v řazení jména a příjmení, event. zda podpis obsahuje jméno a příjmení, nebo jen příjmení. Takové odchýlení od podpisového vzoru považuje žalobkyně za běžné a pochopitelné a nevidí v něm žádný problém. Žalobkyně poukazuje na to, že i správce daně společnosti Viasat akceptoval přihlášku k registraci k DPH a následná daňová přiznání této společnosti podepsané p. N. K výtce, že na základě podezření vyplývajícího ze srovnání podpisů měla žalobkyně vyžadovat fyzickou přítomnost jednatele Viasat, žalobkyně uvádí, že k takovému setkání neměla důvod, neboť uspokojivě jednala s jinou osobou za Viasat, p. P., a všechny objednané služby jí byly bez problémů poskytnuty. Žalobkyně dále namítá, že nebyl proveden grafologický posudek, který by potvrdil či vyvrátil pravost podpisů pana N.. Nesouhlasí s žalovaným, že provedení tohoto důkazu nenavrhl, a odkazuje na své vyjádření ke skutečnostem zjištěným v rámci odvolacího řízení ze dne 16. 3. 2015. Poukazuje rovněž na to, že tvrzení pana N., že žádné dokumenty nepodepsal, není pravdivé, neboť z protokolu ze dne 24. 10. 2011 vyplývá, že k panu N. chodil pan U., dával mu podepisovat nějaké dokumenty a pan N. je podepisoval.
11. Žalobkyně se následně vyjadřuje k tvrzení žalovaného, že se nechovala obezřetně, když si nezjistila, že p. N. ve stejný den založil dvě společnosti se shodným, avšak širokým předmětem podnikání a sídlo těchto společností bylo v Praze, když p. N. má bydliště ve S. Tento bod považuje žalobkyně za neuchopitelný a nepřezkoumatelný, neboť žalovaný neuvádí, co by na těchto skutečnostech mělo u odběratele vyvolávat pochybnosti, neboť takovýto stav je zcela běžný.
12. K výtce, že si žalobkyně nezjistila, že na zapsané adrese sídla nemá společnost Viasat kanceláře ani poštovní schránku, žalobkyně uvádí, že tyto skutečnosti nelze zjistit z obchodního rejstříku, ale pouze návštěvou sídla společnosti, ke které žalobkyně neměla důvod. Navíc podle sdělení p. P. společnost Viasat neměla kanceláře na adrese formálního sídla, ale na Kubánském náměstí v Praze 10. Na administrativní adrese v Praze přitom není nic nezákonného ani mimořádného, jak uznal i žalovaný, a úkolem obchodních partnerů nepochybně není zjišťovat „skutečné“ sídlo svých dodavatelů. Tvrzení žalovaného, že se žalobkyně obchodováním s právnickou osobou, jejíž sídlo je čistě virtuální, vystavovala

riziku při narušení obchodní spolupráce, žalobkyně oponuje tím, že se zavázala platit za objednané služby vždy až po jejich poskytnutí. V případě nedostatků by tedy platbu zčásti nebo zcela neprovedla a dodavatel by pak musel vyhledat ji, nikoli naopak. S touto námitkou se však žalovaný nijak nevypořádal.

13. Rovněž nepřítomnost jednatele společnosti Viasat p. N. na organizovaných akcích (golfových turnajích) nebyla žalobkyni nijak nápadná, neboť již věděla, že tento reklamní projekt neprobíhá pod jeho osobním řízením. Jednatel se navíc podle žalobkyně společensky na akcích objevil.
14. Pro žalobkyni je nesrozumitelný argument žalovaného, že na smlouvách mezi ní a společností Viasat je u podpisů osob oprávněných jednat za smluvní strany předtištěno stejné datum, a to bez ohledu na to, že k podpisu nedošlo za přítomnosti obou jednatelů, a nemohlo tak být zaručeno, že bude smlouva skutečně podepsána v jeden den. Žalobkyně sděluje, že na smlouvě ze dne 8. 4. 2011 není předepsáno jen datum, ale i místo podpisu, a sice Praha. Pokud p. N. smlouvu podepisoval v Praze, nebyl důvod pochybovat o možnosti předložit smlouvu v tentýž den i druhé smluvní straně, což by nicméně nebylo nemožné ani v případě, že by p. N. smlouvu podepisoval na Českomoravské vysočině.
15. K objektivnímu kritériu týkajícího se odebrání reklamy pouze na čtyřech golfových turnajích oproti smluveným šesti, aniž by byl uzavřen dodatek ke smlouvě, žalobkyně uvádí, že smlouva ze dne 8. 4. 2011 byla konstruována a stranami chápána jako rámcová (viz její čl. 3.1. odkazující na následné dílčí dohody) a neodebrání celkového počtu nasmlouvaných služeb nepodléhalo žádné sankci. Považuje-li žalovaný za podezřelou absenci sankčních a reklamačních ustanovení, žalobkyně poukazuje na charakter poskytovaných služeb, tedy služeb snadno kontrolovatelných, k jejichž zaplacení docházelo až po převzetí, a proto reklamační proces prakticky nepřicházel v úvahu. V případě neposkytnutí služby by nebylo odběratelem zaplacen a v případě neodůvodněného prodlení odběratele s platbou by dodavatel neuhrazenou částku vymáhal. K řešení takových situací je plně dostačující právní úprava. Podle žalobkyně by jediným v úvahu připadajícím sporem byl spor o správnou výši částečné platby v případě částečně poskytnuté služby, který by byl podle smlouvy řešen cestou rozhodčího soudu. Na základě známosti s panem P. se však žalobkyně domnívala, že se společností Viasat domluví a dohody budou platit.
16. Dále se žalobkyně vyjadřuje k pochybnostem ohledně účinnosti zvolené propagace a její finanční nákladnosti. Okruh až 60 (týchž) účastníků jepo dle jejího mínění vymezen velmi široce a reklama se vryje do paměti právě opakovaným zhlédnutím. Připouští, že reklamní kampaň nebyla levná, nicméně věří, že byla nutná a vyplácí se. Navíc právě s ohledem na vysoké náklady v poměru k přínosu reklamy žalobkyně v určité fázi původní záměr přehodnotila a rozhodla se část turnajů vynechat. Takový postup považuje za racionální a zodpovědný.
17. K dalšímu objektivnímu kritériu, že rámcová smlouva stanoví za jednotlivou reklamní akci úplatu 200 000 Kč a současně odkazuje na stanovení konkrétní výše plnění prostřednictvím dílčích smluv, žalobkyně vysvětluje, že rámcová smlouva umožňovala modifikaci celkové ceny reklamní kampaně (jednotlivé akce neodebrat), a nikoli ceny jednotlivého plnění, která je jednotná, a zároveň umožňovala konkretizaci dílčích reklamních plnění dodavatele na jednotlivé akce (avšak v souhrnné hodnotě sjednaných 200 000 Kč) podle podmínek

toho kterého areálu. Podle žalobkyně se však vymezení plnění v rámcové smlouvě ukázalo jako dostačující a konkretizace nebývala nutná.

18. Pokud jde o tvrzení, že žalobkyně nevyužila možnost instalace reklamních bannerů s pouze svým logem, žalobkyně uvádí, že své logo prezentovala i účinněji než jen s logy všech ostatních partnerů, neboť využila bannery s logy jen několika dalších partnerů, kde bylo její logo dostatečně výrazné.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobkyně správci daně nesdělila, že pro společnost Viasat vyráběla část reklamních materiálů ke golfovým turnajům společnost F & E Communications, s.r.o., jejímž jednatelem je p. L. H., jednatel žalobkyně, ačkoli na to byla výslovně tázána. Žalobkyně k tomu sděluje, že společnost F & E Communications, s.r.o., nic nezatajila, neboť materiály ke golfovým turnajům skutečně nevyráběla. Zpracovala pouze část elektronických podkladů k jen jednomu z turnajů, a to za relativně bagatelní částku. Nevyrobita žádný banner, tiskovinu, spot apod. a i nadále jí není známo, kdo je pro společnost Viasat vyrobil. S tímto vysvětlením uvedeným ve Vyjádření ke skutečnostem zjištěným v rámci odvolacího řízení ze dne 16. 3. 2015 se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
20. Žalobkyně se dále vyjadřuje k bodu 103 a 104 napadeného rozhodnutí. Uvádí, že jako podklad pro mediální kampaň na velkoplošných obrazovkách zvolila rámcové smlouvy konkretizované písemnými mediálními plány obsahujícími podrobnosti reklamy, které strany považovaly za závazné. Tyto mediální plány lze podle žalobkyně označit za záznam ústní dílčí dohody o obsahu plnění uzavřené s p. P. Jednání p. P. bylo podle názoru žalobkyně v mezích jeho jednatelského oprávnění, neboť dohody s panem P. byly společností Viasat plněny a dojednané propagační akce vždy realizovány, společnost Viasat se tedy očividně cítila být tímto jednáním vázána. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na ust. § 20 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
21. Tvrzení, že cena za vysílání reklamních spotů na velkoplošných obrazovkách byla neúměrně vysoká, žalobkyně napadá s tím, že žalovaný neprovedl srovnání s cenami dosahovanými jinými subjekty za srovnatelných podmínek. Uvedl pouze cenu, za kterou společnost Viasat nakupovala spoty „ve velkém“, tedy za zcela odlišných podmínek, a jeden snad srovnatelný případ společnosti E SIDE, avšak bez jeho podrobností. To žalobkyně nepovažuje za zjištění standardní cenové hladiny. Pokud jde o zkušenosti v oboru reklamy, žalobkyně sděluje, že její činnost v tomto oboru je zaměřena zcela jiným směrem než služby poskytnuté jí společností Viasat. O cenové hladině v tomto oboru žalobkyně nicméně jistou představu má a podle jejího názoru nebylo v předmětném případě ze standardů nijak nevybočeno. U daných reklamních akcí navíc nejsou vytvořeny nějaké všeobecně dostupné a dohledatelné cenové standardy.
22. Za přinejmenším neobvyklou označuje žalovaný skutečnost, že veškerá plnění poskytovaná žalobkyni od společnosti Viasat byla vždy ve stejné výši 200 000 Kč bez DPH. Žalobkyně toto rozporuje s tím, že dodavatel měl sestavit konkrétní plnění na jednotlivých akcích tak, aby jejich hodnota odpovídala ceně smluvené v rámcové smlouvě. Žalobkyně tedy neplatila „stále stejných 200 000 Kč“ bez ohledu na plnění.
23. Žalobkyně opakovaně zdůrazňuje, že se svým chováním nevystavovala žádnému riziku, neboť se společností Viasat jednala prostřednictvím p. P., svého bývalého zaměstnance, který pro ni představoval určitou záruku. Osobní kontakty s osobami jednajícími za obchodní partnery přitom považuje za nejlepší a nejspolehlivější způsob, jak navázat

obchodní vztah a uzavřít dobrý kontrakt. U společnosti Viasat navíc neobjednala službu, jejíž případné neposkytnutí by znamenalo fatální problém. Nehrozila ani finanční újma, neboť se žalobkyně zavázala platit až po poskytnutí objednaných služeb, a to služeb s bezprostředně kontrolovatelnou kvalitou, u nichž nehrozí, že by se v budoucnu objevily skryté vady. Pochybnosti o společnosti Viasat pak žalobkyně neměla zejména vzhledem k tomu, že ze strany této společnosti byla všechna jednotlivá objednaná plnění řádně poskytnuta. Žalobkyně se tedy podle svého mínění chovala logicky a s dostatečnou opatrností.

24. Žalobkyně nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný vypořádal její námitky uvedené ve Vyjádření ke skutečnostem zjištěným v rámci odvolacího řízení ze dne 16. 3. 2015, jimiž objasňuje, proč se jí jednotlivé (výše uvedené) skutečnosti nejevily jako problematické. Žalovaný opakovaně argumentuje, že na jednotlivých okolnostech vskutku samo o sobě nic podezřelého není, nýbrž jsou podezřelé v souhrnu s ostatními skutečnostmi. Žalobkyně má za to, že podvodné jednání lze konstatovat jen na základě dílčích tvrzení a pokud tato nebudou pravdivá a důkazně podložená, nemohou mít žádnou argumentační hodnotu ani ve svém souhrnu. Rozporuje tedy závěr, že by souhrnem v zásadě běžných, resp. snadno vysvětlitelných situací mohl vzniknout důkaz o podvodu.
25. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně rovněž namítá, že jí není zřejmé, zda je nařčena z toho, že o podvodném jednání věděla a byla s jeho existencí srozuměna, nebo že měla a mohla přijmout taková opatření, jež by vyloučila účinky podvodného jednání, když žalovaný v bodě 64 napadeného rozhodnutí uvedl dvě výjimky z obecného nároku na odpočet DPH, a to případy, kdy obchodní partner o podvodu vědět mohl (s určitou definicí) nebo vědět měl (opět s vlastní definicí), aniž by případ žalobkyně podřadil pod jednu či druhou definici.
26. *Začtvrté.* Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, neboť jí není zřejmé, zda žalovaný považuje za důvod doměření daně neprokázání, že plnění žalobkyni poskytla společnost Viasat, nebo to, že žalobkyně mohla a měla vědět, že se svým plněním účastní podvodu na DPH, případně obojí souběžně.

Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* setrvává na svém stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí, na které v podrobnostech odkazuje, a navrhuje, aby městský soud žalobu zamítl a nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení. Dále se vyjadřuje k některým žalobním námitkám:
28. Žalovaný konstatuje, že mezi ním a žalobkyní není sporu o tom, zda k předmětným zdanitelným plněním fakticky došlo. Považuje však za zcela prokázané, že u společnosti Viasat došlo k podvodnému jednání, a přijatá zdanitelná plnění jsou tedy zasažena podvodem na DPH, neboť ze všech dostupných informací (výslech svědka, rozsudek Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 28. 3. 2012 č. j. 0 Nc 733/2011 – 55) vyplývá, že byl zneužit mentální stav p. N., který plnil pouze úlohu tzv. bílého koně.

29. Ve vztahu k třetímu žalobnímu bodu žalovaný trvá na tom, že existují objektivní kritéria, podrobně vymezená na str. 15-19 napadeného rozhodnutí, která prokazují, že žalobkyně mohla a měla vědět, že předmětná plnění jsou součástí podvodu na DPH. Tato objektivní kritéria žalovaný rekapituluje a uzavírá, že žalobkyně nepřijala všechna opatření, která po ní lze spravedlivě a racionálně vyžadovat, aby si ověřila, že její obchodování nepovede k účasti na daňovém podvodu, nejednala s náležitou opatrností a obezřetností, když nikterak neprověřovala svého obchodního partnera, společnost Viasat a osobu oprávněnou za tuto společnost jednat, nevěnovala náležitou péči při uzavírání smluv a ignorovala nestandardní okolnosti průběhu obchodních případů. K otázce omezení nároku na odpočet daně odkazuje na judikaturu Evropského soudního dvora (např. rozsudky ve věci C-465/03 ze dne 26. 5. 2005, C-439/04 a C-440/04 ze dne 6. 6. 2006, C-324/11 ze dne 6. 9. 2012 a C-18/13 ze dne 14. 2. 2014) a k právnímu výkladu pojmů *mohl a měl vědět* na judikaturu NSS (rozsudky ze dne 10. 1. 2008 č. j. 9 Afs 67/2007-147 a ze dne 10. 10. 2012 č. j. 1 Afs 37/2012-50).
30. Dále žalovaný sděluje, že v rámci odvolacího řízení dospěl k právnímu názoru odlišnému od závěru prvostupňového správního orgánu (správce daně), tedy nikoli že nebylo prokázáno, že zdanitelná plnění přijala žalobkyně od společnosti Viasat, ale že předmětná zdanitelná plnění byla zasažena podvodem na DPH, o kterém žalobkyně vědět mohla a měla. K námitce, že v daňovém řízení nebyl proveden znalecký posudek pravosti podpisu pana N., žalovaný uvádí, že vzhledem ke změně právního názoru v odvolacím řízení nebylo obstarání tohoto důkazního prostředku třeba. Rovněž podotýká, že žalobkyně pouze namítla, že správce daně opřel své závěry o tvrzení pana N., aniž by si nechal podpisy na smlouvách a dalších dokladech ověřit znaleckým posudkem, ale sama jeho zpracování výslovně nenavrhla, ani si ho neobstarala.
31. K hodnocení osoby pana N. a jeho svědecké výpovědi žalovaný uvádí, že s ohledem na ostatní skutečnosti zjištěné v rámci daňového řízení vyhodnotil svědeckou výpověď pana N. jako věrohodnou a pravdivou. Tato svědecká výpověď byla hodnocena rovněž v kontextu jeho předchozích vyjádření při ústních jednáních týkajících se společnosti Viasat a nebyla v daňovém řízení vyvrácena ani jinými důkazy. Podrobné hodnocení této svědecké výpovědi je obsaženo ve Zprávě o daňové kontrole č. j. 4016993/13/2002-05403-104968 a rovněž v napadeném rozhodnutí. Při hodnocení svědecké výpovědi pana N. byl zohledněn psychický stav svědka, kdy žalovaný vycházel ze závěrů obsažených v rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 28. 3. 2012, č. j. 0 Nc 733/2011-55, kterým byl pan N. omezen ve způsobilosti k právním úkonům. K možnosti vyslechnout osobu zbavenou způsobilosti k právním úkonům žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2013, č. j. 5 Afs 45/2012-17. Žalovaný také zdůrazňuje, že svědecká výpověď pana N. byla pouze jedním z mnoha důkazů, na jejichž základě byla žalobkyni doměřena DPH.
32. Žalobkyně následně zaslala městskému soudu *repliku* k vyjádření žalovaného, avšak žádná podstatná nová tvrzení nad rámec žaloby zde neuvedla.

Obsah přezkumu

33. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí městský soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobu neshledal důvodnou a věc samu posoudil takto:

34. Úvodem městský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Jeho odůvodnění je srozumitelné, obsahuje dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí, závěry, k nimž správní orgán dospěl, nejsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi ani se zásadami logického uvažování a žalovaný se rovněž řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.
35. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že nebylo prokázáno, že se společnost Viasat dopustila daňového podvodu a jakým mechanismem.
36. Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie se pojmem *podvod na DPH* označuje situace, v níž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému DPH, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám (viz např. rozsudek ve spojených věcech C-80/11 Mahagében a C-142/11 Péter Dávid ze dne 21. 6. 2012, rozsudky C-439/04 a 440/04 Axel Kittel a Recolta Recycling ze dne 6. 7. 2006 a C-324/11 Gábor Tóth ze dne 6. 9. 2012).
37. Do dne 31. 10. 2011 byl jako jednatel společnosti Viasat zapsán v obchodním rejstříku p. J. N. Ze všech dostupných informací však vyplývá, že p. N. nebyl schopen fakticky vykonávat funkci jednatele této nebo jakékoli jiné společnosti. V daném případě došlo k podvodnému jednání spočívajícímu ve zneužití naivity p. N. a zapříčiněnému jeho lehkou mentální retardací, přičemž na základě některých výpovědí p. N. lze uvažovat i o určité formě nátlaku na něho, a to ze strany JUDr. V. U. Právní jednání takto učiněná, dalo-li se o právních jednáních vůbec hovořit, však nemohou být platná. To se bude týkat mj. i registrace k DPH a daňových přiznání. Ani řádné odvedení daně proto nepřichází v úvahu, a daň je tak nedobytná. Na daňová přiznání k DPH za období červen 2010 až srpen 2011 se ze strany místně příslušného správce daně (po marné výzvě k odstranění vad podání) pohlíželo, jako by nebyla nikdy podána. Společnost Viasat tedy za předmětná zdaňovací období nepřiznala žádná uskutečněná zdanitelná plnění a zároveň neodvedla DPH. Uplatnila-li si žalobkyně následně nárok na odpočet daně na základě dokladů přijatých od společnosti Viasat za zdanitelná plnění uskutečněná ve výše uvedených zdaňovacích obdobích, byla narušena neutralita DPH. V tomto kontextu lze také poukázat na jednu ze základních právních zásad *ex iniuria ius non oritur* (z bezprávní právo nevzniká). Nutno tedy uzavřít, že v daném případě došlo k podvodnému jednání u společnosti Viasat, tj. dodavatele žalobkyně. Městský soud se ztotožňuje s tímto závěrem žalovaného, první žalobní bod tedy neshledal důvodným.
38. Žalobkyně dále zpochybňuje způsob hodnocení osoby p. J. N. ze strany žalovaného (druhý žalobní bod). Městský soud nesouhlasí s žalobkyní, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, jakými úvahami se ubíralo hodnocení osoby p. N. V bodu 42 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal duševní a rozumové vlastnosti p. N. a uvedl, z čeho tyto vyvozuje (k tomu viz také bod 113 napadeného rozhodnutí), a sice z výpovědi p. N. učiněné dne 3. 12. 2012 v rámci řízení s žalobkyní (viz protokol o výslechu svědka č. j. 56128/12/225930602844), kterou dává do kontextu výslechů dřívějších (zaznamenaných v protokolech, jež jsou rovněž součástí správního spisu, a to na základě dožádání Finančního úřadu pro Prahu 6), dále z rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 28. 3. 2012 č. j. 0 Nc 733/2011-55 a rovněž přihlédl např. k stupni dosaženého vzdělání

či zaměstnání pana N. Z uvedených skutečností žalovaný učinil závěr, že p. N. nebyl schopen řídit obchodní společnost, organizovat a uskutečňovat podnikatelské aktivity, vystavovat a podepisovat smlouvy a doklady v rámci obchodního vztahu s žalobkyní a že byla zneužita naivita pana N., kdy tento plnil pouze úlohu tzv. bílého koně a o chodu společnosti Viasat nic nevěděl, nijak se na něm nepodílel a funkci jednatele fakticky nevykonával (k tomu viz body 43 a 72 napadeného rozhodnutí). Tyto závěry vyplynuly z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a městský soud se s nimi plně ztotožňuje. Ani námitka, že žalovaný na jedné straně považuje p. N. za člověka trpícího mentální retardací a na straně druhé pokládá jeho svědeckou výpověď za věrohodný podklad rozhodnutí, není důvodná. Skutečnost, že p. N. trpí trvalou mentální poruchou (mentální retardace lehkého stupně) vyplývá z již zmiňovaného rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 28. 3. 2012 č. j. 0 Nc 733/2011-55. To však neznamená, že by byl naprosto nevěrohodným a nezpůsobilým podat svědeckou výpověď, např. o tom, zda si pamatuje, že by podepsal určité listiny, jestli rozumí jejich obsahu či některým pojmům, zda zná určitou osobu apod. Podle rozsudku NSS ze dne 29. 11. 2013 č. j. 5 Afs 45/2012 – 17, na který rovněž poukázal žalovaný ve svém vyjádření, je možné osobu zbavenou způsobilosti k právním úkonům vyslechnout jako svědka, avšak při hodnocení její výpovědi je z hlediska věrohodnosti třeba k této skutečnosti přihlídnout. Podle názoru městského soudu tak žalovaný přesně učinil. Jakkoli snad lze v jednotlivých případech pochybovat o věrohodnosti některých odpovědí, bylo zcela namístě z celkového obsahu výpovědi dovodit, že p. N. nebyl kompetentní vykonávat funkci jednatele společnosti Viasat a byla zneužita jeho duševní slabost. Jak navíc žalovaný uvedl, svědecká výpověď p. N. nebyla jediným, ale jedním z mnoha důkazů provedených v daňovém řízení s žalobkyní a ostatními důkazy nebyla vyvrácena. Pokud jde o otázku, zda byl duševní stav p. N. zřejmý na první pohled, potom ta není pro předmětnou věc významná, stejně jako pravdivost jednoho konkrétního tvrzení svědka J. P. Jak, případně zda vůbec proběhl určitý kontakt pana N. se zaměstnanci notářských úřadů či bank, pak nebylo v řízení nijak prokazováno, a ani by to v daném případě nebylo účelné.

39. Třetím žalobním bodem žalobkyně namítá, že žalovaný neunesl důkazní břemeno v otázce, zda žalobkyně mohla a měla vědět, že zdanitelná plnění poskytnutá společností Viasat jsou zasažena podvodem.
40. S přihlédnutím k rozsahu tohoto žalobního bodu a množství argumentů, které se často v textu žaloby opakují a vzájemně prolínají, posoudil městský soud žalobní námitky v souladu se zásadou, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).
41. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný posuzoval, zda existují objektivní kritéria prokazující, že daňový subjekt mohl a měl vědět, že je součástí podvodu na DPH. Za tato objektivní kritéria označil následující skutečnosti (viz bod 50 a násl. napadeného rozhodnutí):
 - a) Žalobkyně z veřejně přístupného obchodního rejstříku neověřila podpisový vzor p. J. N., který byl uložen ve sbírce listin. Při zběžném přezkoumání podpisů na daňových

dokladech a smlouvách by přitom mohly vzniknout pochybnosti ohledně jejich identičnosti.

b) Žalobkyně si nezjistila, že p. N. byl v obchodním rejstříku vedeném u městského soudu zapsán ve stejný den jako jediný člen statutárního orgánu a jediný společník hned dvou společností s ručením omezeným, jež měly obě vymezen předmět podnikání poměrně široce, a bydliště tohoto společníka bylo ve Světlé nad Sázavou.

c) Žalobkyně nezjistila, že sídlo společnosti Viasat uvedené v obchodním rejstříku není skutečné sídlo společnosti.

d) Žalobkyně navázala smluvní vztah s pro ni neznámou a v podnikatelském prostředí nedlouho působící společností, aniž by se setkala s jedinou osobou oprávněnou za tuto společnost jednat.

e) Žalobkyně vstoupila do obchodních vztahů se společností Viasat pouze na základě osobní známosti s p. J. P. za tuto společnost vystupujícím.

f) Žalobkyně vstoupila do smluvního vztahu se společností Viasat na základě smluv předem podepsaných osobou, s níž se nikdy nesetkala ani s ní nejednala.

g) Reklamní a propagační služby poskytované společností Viasat se měly podle smlouvy o reklamě ze dne 8. 4. 2011 vztahovat celkem k šesti golfovým turnajům, avšak žalobkyní byly předloženy daňové doklady za propagaci pouze na čtyřech golfových turnajích, aniž by byl předložen dodatek k této smlouvě o reklamě.

h) Žádná ze smluv o reklamě neobsahuje ujednání týkající se sankcí v případě nedodržení podmínek ve smlouvách stanovených, přičemž dané smlouvy obsahují pouze ryze obecná ujednání, což se vymyká běžné obchodní praxi.

ch) Golfových turnajů se účastnil velmi omezený okruh lidí (cca 30-60 osob), přičemž převážná část z nich se účastnila každého z turnajů opakovaně, což zakládá pochybnost o efektivnosti takto nákladné propagace žalobkyně.

i) Žalobkyně se zavázala zaplatit za reklamní propagaci na jednom golfovém turnaji pevnou částku 200 000 Kč, resp. 1 200 000 Kč za šest sjednaných golfových turnajů, aniž by přesně dopředu věděla, v jakém rozsahu jí bude plnění poskytnuto (ve Smlouvách o reklamě je uvedeno, že konkrétní podmínky spolupráce budou domlouvány dodatečně). Částka ve stejné výši byla sjednána i v případě promítání spotů na LCD obrazovkách.

j) V předmětných zdaňovacích obdobích tvořila zdanitelná plnění přijatá od společnosti Viasat téměř polovinu veškerých žalobkyní přijatých zdanitelných plnění (v některých zdaňovacích obdobích byla předmětná zdanitelná plnění přijatá od společnosti Viasat prakticky jedinými přijatými plněními).

k) Přes množství smluvených způsobů propagace, za níž byla sjednána úplata ve výši 200 000 Kč, žalobkyně využila pouze části oprávnění (z videozáznamů je zřejmé pouze umístění loga žalobkyně na reklamních materiálech vztahujících se ke golfovému turnaji, a to spolu s logy dalších partnerů a bez uvedení informace, co je předmětem činnosti žalobkyně), což nesvědčí o hospodárnosti a ekonomické výhodnosti obchodní transakce.

l) Pro společnost Viasat vyráběla a dodávala na golfové turnaje reklamní a propagační materiály společnost F & E. communications, s.r.o., IČO 28379403, jejímž jednatelem byl p. L. H., který byl rovněž jednatelem žalobkyně (p. H. vykonává funkce jednatele v obou

zmíněných společnostech do dnešního dne). Žalobkyně však ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2014 uvedla, že reklamní a propagační materiály na golfové turnaje vyráběla a zajišťovala sama společnost Viasat, což je prokazatelně v rozporu se skutečným stavem.

m) Rámcová smlouva ze dne 1. 7. 2010 neobsahuje žádné konkrétní podmínky (např. název, termín či cena kampaně nebo časové omezení platnosti smlouvy) ohledně sjednaného předmětu smlouvy (reklamní kampaně prostřednictvím vysílání spotů na LCD obrazovkách), které měly být sjednány až dílčími dohodami. Žalobkyně předložila pouze dva Mediální plány, které však neobsahují podpisy smluvních partnerů.

n) Žalobkyně měla společnosti Viasat zaplatit částku 200 000 Kč za odvysílání 1500 spotu na LCD obrazovce v Praze (tj. částku 133 Kč za jeden reklamní spot). Podle zjištění žalovaného je tato cena neúměrně vyšší než cena obvyklá.

42. K výčtu objektivních kritérií městský soud předesílá, že ne všechny uvedené skutečnosti lze považovat za stejně závažné. V některých bodech by bylo i možné souhlasit se žalobkyní, že se jedná o v zásadě běžné okolnosti obchodní praxe a dalo by se uvažovat o vyloučení takových objektivních kritérií [to by se mohlo týkat bodu b) a c)]. V úhrnu se však městský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobkyně nejednala s náležitou opatrností a obezřetností. Svého obchodního partnera, společnost Viasat, a její vnitřní poměry totiž v podstatě nijak neprovéřovala [viz zejm. body d), e) a f)]. Jak sama žalobkyně uvádí, spokojila se s bezvadným plněním ze strany svého dodavatele. Jakkoli je takový výsledek obchodní spolupráce jistě zásadním z pohledu finančních zájmů žalobkyně jako podnikatele, pro účely odpočtu DPH nemůže být dostačující. Je třeba trvat na tom, že ten, kdo uplatňuje nárok na odpočet DPH, má osvědčit, že podnikl všechny racionální kroky k ověření, že není součástí daňového podvodu. Žalobkyně však nepřijala taková opatření a plně spoléhala na známost se zaměstnancem Viasatu p. J. P., avšak je třeba připomenout, že neobchodovala s p. P., nýbrž se společností Viasat, a s tímto subjektem žádné zkušenosti neměla, neznala ho a důvěra v jejího zaměstnance je v tomto směru chabou zárukou. Rovněž některá smluvní ujednání a okolnosti obchodní transakce jsou vysoce nestandardní – vyzdvihnout lze zejména body ch), i), k) a n). Proto nezbyvá, než uzavřít, že žalobkyně nepřijala všechna opatření, která po ní lze spravedlivě a racionálně vyžadovat k ověření, že její obchodování nepovede k účasti na daňovém podvodu. Při uzavírání smluv nepostupovala s péčí řádného hospodáře. Je tak namístě konstatovat, že mohla a měla vědět, že je součástí podvodného jednání.
43. Žalobkyně k jednotlivým objektivním kritériím podala své vysvětlení za účelem jejich vyvrácení a oponuje žalovanému, že by souhrnem snadno vysvětlitelných situací mohl vzniknout důkaz o zapojení do podvodu na DPH. Městský soud však s názorem žalovaného souhlasí. Ačkoli jednotlivá objektivní kritéria by izolovaně od ostatních nemusela vést k závěru, že žalobkyně mohla a měla vědět, že se účastní daňového podvodu, ob stojí ve svém souhrnu. To je ostatně podstatou souboru nepřímých důkazů, k čemuž soud odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013 č. j. 1 Afs 58/2013-34, podle jehož bodu 48 *Zmíněné indicie, byť každá sama o sobě nejsou nezákonné, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že stěžovatelka o podvodu na DPH věděla či minimálně vědět mohla. I tyto nepřímé důkazy tak spolehlivě prokazují subjektivní stránku jednání stěžovatelky (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1 Afs 26/2012-34).*

44. V rámci třetího žalobního bodu žalobkyně rovněž uvedla, že jí není zřejmé, zda je nařčena z toho, že o podvodném jednání věděla a byla s jeho existencí srozuměna, nebo že měla a mohla přijmout taková opatření, jež by vyloučila účinky podvodného jednání, když žalovaný v bodě 64 napadeného rozhodnutí uvedl dvě výjimky z obecného nároku na odpočet DPH, a to případy, kdy obchodní partner o podvodu vědět mohl (s určitou definicí) nebo vědět měl (opět s vlastní definicí), aniž by případ žalobkyně podřadil pod jednu či druhou definici. Tuto námitku považuje městský soud za nikoli zcela srozumitelnou. Na jedné straně žalobkyně rozlišuje jednání úmyslné („o podvodném jednání věděla a byla s jeho existencí srozuměna“) a nedbalostní („měla a mohla přijmout taková opatření, jež by vyloučila účinky podvodného jednání“), na druhé straně zároveň v žalobě výslovně uvádí, že *žalovaný zde* (tj. v bodě 64 napadeného rozhodnutí) *uzavírá, že naše společnost o podvodu vědět mohla a měla*, tedy že žalovaný označil její jednání za nedbalostní. Pokud jde o formulaci „vědět mohla a měla, že je součástí podvodného jednání“, jedná se o konstrukci, která tvoří jeden celek a bylo by nelogické rozlišovat, zda žalobkyně o podvodu vědět mohla, nebo vědět měla. Pro úplnost lze poznamenat, že judikatura Soudního dvora EU i tuzemských správních soudů v daném kontextu běžně spojuje jednání úmyslné i nedbalostní použitím formulace „věděl nebo alespoň vědět měl“ (viz např. citace rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2013 č. j. 1 Afs 58/2013-34 uvedená v bodě 43 tohoto rozsudku). Předmětná námitka je proto nedůvodná.
45. Závěrem označuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, neboť jí není zřejmé, zda žalovaný považuje za důvod doměření daně neprokázání, že plnění žalobkyni poskytla společnost Viasat, nebo to, že žalobkyně mohla a měla vědět, že se svým plněním účastní podvodu na DPH, případně obojí. Tuto námitku soud považuje za zcela vybočující z kontextu zbytku žaloby. Třetím žalobním bodem, který je jádrem žaloby, žalobkyně brojí proti závěru žalovaného, že mohla a měla vědět, že se svým jednáním účastní podvodu na DPH. Je tak zřejmé, že žalobkyně pochopila, z jakého důvodu byly žalovaným potvrzeny platební výměry, jimiž jí byla doměřena DPH. Z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že žalovaný na základě přezkoumání dosavadního řízení a provedení nových důkazů změnil právní kvalifikaci správce daně, což je postup, který je v souladu se zákonem, a dospěl k závěru, že bylo prokázáno přijetí zdanitelného plnění žalobkyní od společnosti Viasat, avšak předmětné obchodní transakce byly zasaženy podvodem, přičemž žalobkyně o tomto podvodném jednání mohla a měla vědět. K tomu městský soud odkazuje zejm. na bod 17, 48, 112 a 121 napadeného rozhodnutí. Městský soud tedy neshledal důvodnou ani čtvrtou žalobní námitku.
46. Na základě shora uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. září 2018

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu